

BOUW BERICHTEN

april 2016

IKO
cultural exchange

**GEEF
'T LEVEN
KLEUR!**

Voorwoord

EEN NIEUW SEIZOEN EN BIJNA EEN LUSTRUM

Het is april! We zijn weer volop bezig met het nieuwe seizoen, nieuwe vrijwilligers en nieuwe projecten. Veel mensen hebben zich al ingeschreven voor een mooi project, zowel scholen als individuele vrijwilligers. We wachten nog op de bedrijven, die de uitdaging willen aannemen om met hun personeel vrijwilligerswerk te gaan doen en zo aan Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen te doen.

Vanuit het buitenland is veel belangstelling voor projecten in Nederland. Het lijkt wel of iedereen graag naar ons land komt! IBO-Nederland organiseert dit jaar een sociaal-tuinieren-project in Amsterdam en een renovatieproject in Ubbergen. Er hebben zich al buitenlandse vrijwilligers gemeld. We zoeken nog iemand in Amsterdam die de vrijwilligers gewijs wil maken in die mooie stad.

Verder is er een mijlpaal op komst: in 2017 bestaan we 60 jaar! Dit willen we niet ongemerkt voorbij laten gaan. Graag wil ik een beroep op u doen: heeft u ideeën om dit jubileum onvergetelijk te maken? Klim in de pen/ de computer en laat ons weten hoe volgens u het lustrum het best gevierd kan worden. Wat zou het mooi zijn om oude verhalen en vriendschappen op te halen!

Met uw hulp in de vorm van donaties en/of vrijwilligerswerk kunnen we ons werk voortzetten. Op naar het lustrumjaar!

LEONIE VAN DE VEN

Voorzitter

PIEKEN EN DALEN IN MOLDAVIË

MIJN ERVARINGEN IN HET OUDERENZORGPROJECT IN STRASENI

door **JOYCE LEDDER**

Moldavië is het armste land van Europa. 80% van de bevolking leeft onder de armoedegrens. In dit project heb ik meegewerkt op een dagcentrum voor ouderen. Daar kunnen zij wassen, een maaltijd krijgen of een praatje maken. Sommige dagen mocht ik mee op huisbezoek met het thuiszorgteam. Zij bezoeken de mensen die niet in staat zijn om naar het dagcentrum te komen.

8 juli 2015, temperatuur: 41° C

Vandaag ga ik mee met het Home Care team. Ik word verwelkomd als collega en overal bij betrokken als ik vertel dat ik in Nederland ook in de "Home Care" (wijkverpleging) werk. Ik geniet van het ritje in de auto, het prachtige platteland van Moldavië. Tot we de – toch al slechte – wegen verlaten en de paden opgaan. De wegen op het platteland en in de dorpjes zijn eigenlijk geen wegen te noemen. Het zijn zandpaden vol met keien en kuilen.

Na geruime tijd over deze wegen te hebben gehobbeld, stopt de auto bij het huisje van Nikolai, een bedlegerige, incontinente, gehandicapte man van onbestemde leeftijd. Hij ligt op een bed in een huisje wat de naam niet mag dragen: een vervallen, oeroud, zwaar vervuild onderkomen. Het stinkt er verschrikkelijk; riolering is er niet en met deze temperaturen is het niet om te harden. De tranen schieten me in de ogen en ik kan gewoon niet bevatten wat ik met mijn eigen ogen zie.

Nicolai ligt op het smerigste bed dat ik ooit van mijn leven heb gezien. De lakens zijn gescheurd en onbeschrijflijk vuil, maar niet nat, ook al is Nicolai incontinent. Het is eenvoudigweg te warm. Zijn gescheurde trainingsbroek is echter wel nat. Nicolai is duidelijk al dagen niet verschoond of gewassen. We brengen hem brood en melk, maar dit moest allemaal onder zijn handbereik bewaard worden, ongekoeld dus. Nicolai is te zwak om op te kunnen staan.

Ik geef hem een hand en stel mezelf voor. Mijn collega legt uit dat ik dit werk ook in Nederland doe en dat ik hier als vrijwilliger ben. Ik glimlach vriendelijk, slik de brok in mijn keel dapper weg en controleer zijn lichaam op ascites, oedemen en decubitus. Helaas is het er allemaal; het lijkt hopeloos. Ik maak wat schoon, wat nergens op slaat, want de vloer bestaat gedeeltelijk uit planken en verder alleen maar zand, wat bij deze droogte opstijgt en mij in de in de ogen en de neus prikt. Mijn collega verpleegkundige geeft Nicolai wat vers meegebrachte, houdbare melk. Nicolai verslikt zich. Eigenlijk zou de melk verdikt moeten worden.

We kloppen gezamenlijk de kleden uit, waar de gaten ter grootte van een bord in zijn gesleten; daar hoeft je geen Roemeens of Engels voor te spreken; overal ter wereld gebeurt dat op dezelfde manier. We kloppen in een gelijkmatig ritme en draaien het kleed als afgesproken, tegelijkertijd om en glimlachen daarom, mijn Moldavische collega's en ik.

Met achterlating van een homp brood en een beker melk onder zijn handbereik verlaat ik geschokt en intens verdrietig het armoedige onderkomen. Medelijden welt op in mijn hart voor deze oude man die hier ligt op een kaal bedspiraal, met zelfs niet de kracht om de vliegen van zich af te slaan.

Wil je ook bijdragen aan dit prachtige initiatief? We zoeken nog vrijwilligers die van 11-22 juli willen helpen!

ONS PROJECT IN ISOLA DI CAPORIZZUTO

Van 25 oktober tot 1 november 2015 zijn wij naar het prachtige Isola di Capo Rizzuto geweest, waar we hebben deelgenomen aan een project van IBO-Italië. Het zuiden van Italië wordt niet alleen gekenmerkt door mooie natuur en aangenaam klimaat, maar ook door een achterblijvende economie en streken waarin criminele krachten inspelen op het verlangen naar meer rijkdom. In de streek Calabrië is de *Ndrangheta* zover ingeburgerd dat deze mafia een vanzelfsprekend onderdeel van de maatschappij is geworden.

In Italië geldt een wet die erin voorziet dat vermogen bevroren kan worden als mensen niet kunnen aantonen hoe zij eraan zijn gekomen. Vervolgens kan justitie ook onteigenen als blijkt dat het via criminele activiteiten is verkregen.

Hetgeen in beslag is genomen behoort automatisch toe aan de gemeenschap. Voor de exploitatie is een coöperatie opgericht waarin lokale arbeiders een volledig betaalde baan krijgen. Daarnaast wordt er samengewerkt met vrijwilligersorganisaties zoals Libera en IBO. Doel is om aan de lokale bevolking te laten zien dat het mogelijk is om op een eerlijke manier landbouw te bedrijven. In eerdere projecten, de weken voordat wij startten, was er vooral veel gedaan aan de groentevelden. Wat ons nog restte, was vooral het oog-

sten van de olijven in een gaard zo groot dat waar je ook keek, alleen maar olijfbomen te zien waren. Bomen van misschien wel honderd jaar oud, volhangend met olijven.

Het proces van oogsten is een wat minder romantisch aangezicht; een machine met grijpparmen pakt de boom beet en vibreert net zo lang tot er geen olijf meer in de boom hangt. Soms sneuvelen enorme takken of splijt de boom dwars door midden; niet geschikt voor bomenliefhebbers. Vervolgens worden de olijven die op grote netten zijn gevallen, in enorme kisten overgebracht. Het oogsten levert zo'n 6 ton aan olijven per dag op. Mits de 'treeshaker' niet defect raakt.

Aan het einde van de dag gaan de olijven op weg naar de oliefabriek: een anderhalf uur durende reis over hobbelige wegen, maar met een schitterend uitzicht. Dan worden ze vermalen tot een prachtig product. De olijvenoogst is een geweldige ervaring. Fysiek wel spannend, maar daarmee ook weer zeer therapeutisch voor de geest. De setting waarin dit plaatsvindt maakt het tot een nuttige ervaring. Wie weet voor herhaling vatbaar.

BEN KRABBENDAM en **HENK VAN DER WERF**

DE TIJD DIE IK MET DE BOUWORDE DOORBRACHT ZIT NOG STEEDS IN ME

CIEL VAN ADRICHEM (85) over haar ervaringen met de Bouworde op Sicilië en in Venezuela.

In 1963 ben ik als assistente voor het centrum voor permanente bouwgezellen in Heusden, België, gaan werken. Hier kregen bouwbroeders, voordat ze op een bouwkamp gingen, zowel op geestelijk als technisch vlak onderricht. Een architect gaf in de weekenden les in metselen, stuken en bouwen. Ik zwaaide meer dan een half jaar de scepter in het huishouden, ik maakte het eten en maakte het huis gezellig. Het was een fantastische tijd. Er kwamen jongelui uit Frankrijk, Duitsland, Italië en Oostenrijk helpen. Zo na de oorlog stonden sommige groepen lijnrecht tegenover elkaar. Het was daarom mooi dat in Heusden uiteindelijk altijd de kameraadschap en verbroedering overheerste.

Hierna heb ik, samen met vier internationale bouwgezellen, acht maanden als assistente geholpen op een Bouworde project in Troina, Sicilië. De jongens hebben eerst gebouwd aan een kerk en sociaal centrum. Hierna aan een tehuis voor kinderen met een beperking. In die tijd werden kinderen met Down thuis nog in een kamer achteraf weggestopt, dit nieuwe onderkomen was een hele verbetering voor hen. Ik kookte en deed de was van de bouwgezellen, en heb ook nog in de wasserij van het tehuis gewerkt. Het was een hele mooie ervaring. We zaten in een ander land in een andere omgeving, en we namen alles zoals het kwam. Er was saamhorigheid. De Sicilianen waren arm, maar wat ze hadden, deelden ze. Ze kwamen bijvoorbeeld met drie eieren of een stuk brood aanzetten. Ik ben later nog teruggegaan naar het dorp. Ik werd met open armen ontvangen. Van een man uit het dorp kreeg ik twee handjes graan mee. Hij zei: "Dit is voor jou, als je dit thuis zaait krijg je het mooiste graan en ben je altijd dichtbij ons." Hij wist natuurlijk niet dat ik in Amsterdam op de eerste verdieping alleen een bloembak had!

Na mijn avontuur op Sicilië ben ik samen met drie Duitse bouwgezellen en nog een andere assistente uit Vlaanderen twee jaar met de Bouworde naar Venezuela gegaan. We zaten 400 kilometer van Caracas. De jongens leerden de plaatselijke bevolking landbouwtechnieken zodat ze uiteindelijk in hun eigen inkomsten konden voorzien. Ik kookte en deed samen met de assistente de was in een tobbe. De vrouwen en meisjes uit het dorp waren blij dat wij er waren. Het was een sombere omgeving, voordat wij er waren deden ze vrijwel niets. Wij hebben samen met hen tafelkleden gemaakt en stoelen gemat. Deze verkochten we zodat ook de vrouwen hun eigen geld konden verdienen. Het was een mooie maar ook een zware tijd. Mensen waren zo anders en het leven was primitief. Er was soms geen water bijvoorbeeld. Elke twee weken kwamen we bij elkaar voor een 'Ausprache': we luchtten ons hart en vertelden wat ons irriteerde. Ondanks de moeilijke omstandigheden overwon ook hier de kameraadschap.

Mijn tijd bij de Bouworde zit nog steeds in me en zal ik mijn hele leven bij me dragen. Je bent verschillend, maar hebt hetzelfde idee: samenwerken om anderen te helpen. Ik leerde improviseren in primitieve omstandigheden. Het was een hartverwarmende ervaring en ik heb veel vrienden gemaakt. Ik kan alle jongeren van nu aanraden om mee te gaan met IBO. Het doet wat met je.

NIEUW PROJECT: SOCIAAL TUINIEREN IN AMSTERDAM!

STICHTING PRESENT AMSTERDAM

IBO-Nederland gaat samenwerken met Stichting Present. Deze stichting heeft verschillende vestigingen in het land. In meer dan 100 plaatsen organiseren zij projecten voor vrijwilligers, meestal gericht op praktische klussen in woningen en instellingen. De activiteiten komen ten goede aan mensen in een situatie van slechte gezondheid, stille armoede en sociaal isolement.

Present Amsterdam kan in de tweede week van augustus heel goed wat extra vrijwilligers inzet gebruiken! Daarom zet IBO-Nederland zich in om, via het Europese netwerk, buitenlandse vrijwilligers te werven die van 7 tot 13 augustus 2016 komen helpen.

De vrijwilligers gaan zich bezighouden met het sociaal tuinieren project. Dit is opgezet om mensen die in een isolement zitten en niet meer in staat te zijn om hun tuin te onderhouden, een beetje aanspraak en een mooie tuin te geven.

NEDERLANDSE VRIJWILLIGER GEZOCHT

Wij zijn voor dit project ook op zoek naar een Nederlandse vrijwilliger, die mee wil werken in het project en daarnaast de buitenlandse vrijwilligers in Amsterdam wil ontvangen, ze wegwijs wil maken en als contactpersoon tussen de werkbegeleiding van Present en de vrijwilligersgroep wil optreden.

Ben je of ken je iemand die dit leuk zou vinden? Wij horen het graag via 024-3226074 of info@ibo-nederland.org

TV-PROGRAMMA'S BIEDEN WEERZIEN

Heeft u bijzondere herinneringen aan iemand die u tijdens een project van IBO hebt leren kennen? En zou u die persoon graag nog eens willen zien, maar heeft u geen idee waar te beginnen?

Het tv-programma Memories biedt aan om hierbij te helpen! In dit programma zien grote liefdes en bijzondere vrienden van vroeger elkaar na jaren nog eenmaal terug, nadat ze elkaar uit het oog verloren waren. Anita Witzier is de presentator.

Daarnaast is er voor IBO een mogelijkheid om één aflevering van het tv-programma De Reünie te vullen. In dit programma komt een groep uit het verleden bij elkaar, meestal een schoolklas, in dit speciale geval een bouwkamp van IBO. Voorwaarde voor dit programma is, dat er een (voor kijkers interessant) hoofdverhaal in verweven is.

Wilt u weer in contact komen met iemand uit uw bouwkamp? Of vindt u het interessant om alle mensen van uw bouwkamp weer eens bij elkaar te zien en hebt u zelf een bijzonder verhaal te vertellen of kent u iemand die dit zou willen doen? Laat het ons graag weten!

U kunt bellen of e-mailen met het kantoor van IBO-Nederland (024-3226074 of info@ibo-nederland.org). Wij zullen u in contact brengen met iemand van de redactie van het programma. Zij gaat vrijblijvend met u in gesprek over de wensen en mogelijkheden en u beslist daarna of u al dan niet wilt deelnemen.

COLOFON

Dit blad is een uitgave van Stichting IBO-Nederland en wordt drie keer per jaar verstuurd aan belangstellenden en donateurs. De Stichting is lid van de Internationale Bouworde (IBO) en stelt zich ten doel vrijwilligers uit te zenden naar lokale projecten voor mensen die hulp behoeven, ongeacht hun nationaliteit, ras of levensbeschouwing. Stg. IBO-Nederland is geregistreerd bij de Kamer van Koophandel te Nijmegen onder nummer 41055227. Giften komen voor belastingaftrek in aanmerking. Ter zake van legaten is de stichting gerangschikt in de zin van art. 24, Successiewet 1956. De ontvangst van giften van €100,- of meer kunnen, indien gewenst, schriftelijk worden bevestigd.

Maak je gift over naar: NL27 INGB 0000 8607 00 t.n.v. Stg. Bouworde Nederland

Het bestuur wordt gevormd door:
Leonie van de Ven (voorzitter),
Lydia Verstraate, René Peters,
Paul Paris.

Stichting IBO-Nederland
St. Annastraat 174
6524 GT Nijmegen
tel.: 024-3226074
e-mail: info@ibo-nederland.org
website: www.ibo-nederland.org

ISBN 1568-3028